

indtægterne ogsaa fuldkomment komme ind i Statskassen (Hør!). Den sidste ærede Taler hentes forøvrigt paa den ene Side ganske at ville suspendere sin Mening eller Competence til at kunne bedømme, hvad der burde være Gagenorm, og at maatte underordne sig Andres Mening. Hvis dette er Tilfældet, skal det ikke undre mig, ja, maa jeg finde det meget naturligt, at han foretrækker den ærede Finantsministers Mening for min. Men paa den anden Side har han dog kritisk søgt at bevise, hvorfor netop Satsene skulde være saaledes, som Finantsministeren har foreslaaet. Jeg forstaaer ikke saa ganske at rime disse to Betragtningssmaaer sammen. Jeg har forøvrigt, forsaavidt den ærede Taler tydede hen til mine tidligere Foredrag angaaende disse Punkter, ikke under disse nævnt 2,000 Rbd., som den yderste Grænse for alle Soldembedsmænds Lønning i Provindserne, hvilket ogsaa viser sig af mine Forslag, imedens jeg har erklæret, som jeg endnu mener, at 2,000 Rbd. er en passende Lønning for de stedlige Embedsmænd i Soldvæsenets Tjeneste. 2000 Rbd. er en Indtægt, hvoraf en Familie kan leve rundeligt og leve rigeligt i Provindserne. Det er, hvad det Sidste angaaer, Provinds-Embedsmændenes Lønninger alene, med Hensyn til hvilke jeg har stillet Forslag. Der er absolut en stor Forskjel paa Indtægter i Kjøbenhavn og i Provindserne, stillede ligeoverfor hinanden. Naar 2,800 Rbd. udfordres i Kjøbenhavn, saa anseer jeg 2,500 Rbd. for at være ganske det Selve samme i Provindserne. Forøvrigt maa ogsaa, hvad Over-Soldinspecteurerne angaaer, lægges Mærke til, at disse Mænd ikke alene ere lønede fast og lønede med de Sæter, som her ere foreslaaede, men tillige have Diæter, som efter den almindelige Opinion altid give et Overskud om Aaret. Over-Soldinspecteurerne maae efter deres Stilling, saa at sige, reise hele Aaret igjennem eller idetmindste en stor Deel deraf, og jeg kan i det Mindste ikke snerpe det fra min Overbeviisning, at disse Diæter ville føre deres Indtægter til et høiere Trin end det, som her er foreslaaet som deres Gagebeløb. Men under alle Omstændigheder er 2,500 Rbd. en saadan Embedslønning, som i Provindserne endog

ansees for, om jeg skal bruge det Udtryk, enorm, for at være overdreven høi, og jeg kan derfor ikke indsee, at der er nogen Grund til at gaae et eneste Skridt videre. Med Hensyn til den almindelige Betragtning om, hvorledes man skulde lønne Embedsmænd, og at man derved skulde tage Hensyn baade til de Skatteydendes og til Embedsstandens Lørd havde den ærede sidste Taler, hvad det Sidste angaaer, den Mening, at det er Sikkerheden for Embedets Røgt, man fornemmelig skulde stille sig for. Det er nu ganske vist, saaledes bør ogsaa enhver Embedsmand lønnes, at man betrygges for, at han kan være istand til og være villig til at røgte sit Embed forsvarligt. Men jeg vil bede den ærede Taler, naar han stiller den ene Betragtning ligeoverfor den anden, stiller det, som Embedsmændene have at leve af, og det, andre Skatteydende have at leve af, ligeoverfor hinanden, at bemærke, at der er en meget stor Forskjel paa at leve af uvisse og at leve af visse Indtægter, og at Embedsindtægten's Sikkerhed ogsaa bliver en Betragtning, som ingenlunde kan tabes af Sigte, naar man bedømmer, hvad Embedsmændene have at leve af. Hvad nu angaaer de stedlige Embeder, Soldforvalternes og Soldinspecteurernes, da har jeg, som bekendt af mit Forslag, foreslaaet flere af dem nedsatte fra 2,200 Rbd. til 2000 Rbd. Det er ganske vist, som den sidste ærede Taler bemærkede, at det ikke i Summen er en stor finantstiel Gevinst, der fremkommer derved, men, naar han sagde, at denne Gevinst for Statskassen af en circa 4000 Rbd., som derved fremkommer, er „det hele Resultat,“ saa er jeg ikke enig med ham; det er ingenlunde det eneste Resultat; jeg anseer det endog for det mindste, og har taget allermindst Hensyn dertil, da jeg stillede mine Forslag. Men det egentlige Resultat er det, at der derved faaes en passende Begrænsning for Embedsindtægten. Nødvendigt er det, at Embedsmændene lønnes godt, men en god Lønning fremkommer derved, at der er en jævn Stigning i Embedsindtægterne fra det første Trin, hvorpaa Embedsmændene begynder, og indtil det tilsvarende høiere; nødvendigt bliver det derfor efter min Mening ingenlunde, at denne Stigning bestandigt skal vedblive, eller at